

Arc de Triomf: «Un bala perduda és algú que es pot considerar diferent dels altres i ser genuí»

Parlem amb els germans Olek i Wojtek Burek sobre el segon àlbum, 'Bales perdudes'

Arc de Triomf | Arnau Monfort

Després d'un primer any de debut ple d'incerteses a causa de la pandèmia, el grup de pop-rock **Arc de Triomf** reapareix amb un segon disc, *Bales perdudes* (Música Global, 2022). La formació dels germans de Vilassar de Mar Olek i Wojtek Burek, d'origen polonès, sembla nascuda per al directes i presenta un treball festiu per retrobar-se amb el públic.

El 2020 va volar alt amb ?Nascuts per molestar' (LCM Records, 2019), però la pandèmia us va tallar les ales. ?Bales perdudes' és la vostra segona oportunitat?

Olek Burek (veu i baix): Cent per cent! Quan vam veure venir el merder del covid-19, vam decidir posar-nos a compondre. Havíem de buscar una segona oportunitat i no podíem perdre ni un moment! *Bales perdudes* ha de ser la consolidació del grup en tots els sentits.

El disc s'obre amb dos himnes per cantar al retrobament postpandèmic, "La matinada" i "Pols estel·lar". Com us ha afectat el confinament a l'hora de fer les cançons?

O.B: No és un disc que haguem compost pensant estrictament en la pandèmia, però quan estàvem

tancats a casa només ens imaginàvem com seria el retrobament amb les amistats i amb la gent estimada. Volíem tornar a veure els col·legues, i això sí que ha pres molta força en aquest nou treball.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=0qPSeZ1hJkM>

Per això heu decidit fer un llarga durada en què es fa tan palesa la locució carpe diem?

Wojtek Burek (veu i guitarra): Podríem dir que **Arc de Triomf** és *carpe diem*. Cada cop que pugem a un escenari ens ho prenem com si no hi hagués demà! [Riu] I aquest esperit és el que volem reivindicar amb *Bales perdudes*.

També venereu el gran valor de l'amistat. Al tema "La meva gent" heu plasmat el mateix sentiment de comunitat que exposen La Pegatina i Els Amics de les Arts al seu darrer senzill conjunt?

W.B: "La meva gent" és una cançó dedicada a totes les nostres amistats, perquè volíem valorar sobretot la gent que ens envolta i que ens estima. És un tema a favor de fer pinya i una aposta màxima de comunitat!

O.B: Tot i els mesos de confinament, quan ens hem retrobat hem reviscut moments increïbles, ja sigui per tot el que hem compartit com també -per descomptat- per tot el que ens queda per viure.

Com en el disc anterior, en aquest també hi treuen el cap l'amor i les relacions personals.

A "De què vas" canteu: 'Em destrueixes, però em cures tots els mals'. Creieu en el tòpic que l'amor de veritat sempre fa mal?

O.B: Amb aquesta cançó exposem que moltes vegades només es projecta aquell amor perfecte i s'obvia que una parella també pot tenir situacions menys agradables i moments de desavinença. De fet, són precisament aquests els que ens ajuden a comprendre molt millor com és l'altra persona.

W.B: "De què vas" no parla de dolor. La lletra no es refereix a una relació tòxica, sinó més aviat a una situació constructiva en la parella. Quan vam escriure aquest tema ens referíem a un amor real i quotidià. Potser la frase 'em destrueixes' pot sonar molt forta, però és una manera poètica de dir que, de vegades, en una relació hi ha moments bons i altres que no ho són tant.

"Boom Shakanina" és el tema més rocker i bandarra del disc. Hi traieu la part més gamberra i demostreu que us cal ben poc per enredar-vos i sortir de festa. Us considereu una banda filla de la festa?

W.B: Sí, en molts sentits!

O.B: El títol "Boom Shakanina" és una metàfora del nostre déu de la festa. És un crit de guerra que ja fa molt de temps que diem conjuntament amb els amics!

W.B: La nostra actitud és molt festiva i no ens n'amaguem. L'energia que volem transmetre al públic és la positivitat, l'alegria, la transparència i el desvergonyiment.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=HaUsKZSiMws>

Parlant de rock i de la vostra sonoritat, a 'Bales perdudes' no us heu centrat a tocar un sol estil. Com definiu el vostre so en aquest segon treball un cop superat el mestissatge?

O.B: Aquesta és una pregunta que ens fem sempre amb el nostre guitarrista i també productor, Noel Campillo. Ens considerem un conjunt de pop-rock en català, trompeter i de festa. Però al final és qüestió d'anar afegint etiquetes i pot arribar a convertir-se en una cosa molt subjectiva.

Un dels responsables del so és el vostre guitarrista, Noel Campillo, que s'ha tornat a posar a la taula per produir el nou àlbum. Quins avantatges té que aquesta tasca recaigui a les mans d'un membre del grup?

W.B: El fet que formi part de la banda fa que congeniem molt bé i que a l'hora de posar-nos a produir les cançons del disc apareguin molt poques desavinences. Tenim molta confiança amb ell i això ens permet crear i treballar amb total llibertat.

O.B: Estem molt contents de tenir-lo dins el grup. Gràcies a ell hem aconseguit el so propi i diferencial d'**Arc de Triomf**.

Fent referència a la cançó que dona nom al nou disc, us considereu bales perdudes?

W.B: Durant molt de temps ens hem considerat uns bales perdudes, però si haguéssim fet cas a tothom que ens deia el que no havíem de fer, **Arc de Triomf** no existiria. Hi havia gent que ens venia la música com una quimera, i al final hem aconseguit fer-nos un forat...

O.B: Ser un bala perduda no és una cosa negativa. Des del nostre punt de vista, pot ser una persona que no acaba d'encaixar en la societat, i això fa que es pugui considerar diferent dels altres i ser genuí.